

ŠTA BOG MISLI O HARI POTERU?

Milioni djece opčinjeni su pustolovinama mladog čarobnjaka, Harija Potera. Da li je ovakvo ponašanje bezazleno ili se u njemu krije i neka opasnost.

Britanska spisateljica J.K. Rowling, silno je zaokupila pažnju dječijeg svijeta. Njene knjige koje glavnu ulogu povjeravaju izmišljenom liku Harija Potera, prodaju se čim se objave. Nakon što su prve četiri knjige iz njene sedmotomne serije bile objavljene mnogobrojni obožavaoci željeli su još toga. I tako su u Novembru imajući u vidu ovakvo raspoloženje i očekujući veliki finansijski uspjeh, „Warner Brothers“ počeli da prikazuju film Hari Potter i Čarobnjakov kamen, motivisani prvoobjavljenom knjigom ove spisateljice.

Kakva je to priča koja hipnotiše tako puno mladih čitalaca? Radnja se odigrava u Engleskoj i opisuje život dječaka koji se zove Hari Potter, on je sin čarobnjaka i čarobnice koje je zli čarobnjak, Lord Voldmort, ubio. Kada je napunio 11 godina Hari je bio pozvan da pohađa školu magije i čarobnjaštva da bi razvio „moći“ naslijeđene od svojih roditelja. Svaka knjiga ove serije opisuje jednu školsku godinu na ovoj akademiji.

Bezazlena zabava?

Mnogi o ovoj knjizi govore kao o bezazlenom zabavnom štivu, primećujući sjajan stil pisanja i činjenicu da je ona podstakla mnoge mlade da je čitaju. Ali, nisu svi ovakvog mišljenja. Smatrajući da knjiga predstavlja okultizam i takav način života kao nešto pozitivno, mnogi roditelji i vaspitači, kao i neke vjerske grupe suprotstavili su se onima koji su knjigu smatrali odgovarajućom za mlade umove. Neki prodavci odbili su da prodaju robu koja je imala bilo kakvu povezanost sa Hari Potterom upravo zato što su vidjeli njenu povezanost sa okultnim.

Ako želimo da objektivno govorimo o knjigama o Hari Potteru, mora da primetimo da su u suštini Hari i njegovi prijatelji predstavljeni kao čarobnjaci i veštice koji uče kako da koriste čarobne štapiće i bacaju čini; njihov izgled koji podseća na veštice samo je površan.

Priče o Hari Potteru smještene su u svijet mašte gdje srećemo automobile koji lete, žabe od čokolade, patuljke koji uništavaju bašte, ljude koji žive u moru, jednoroge i slično. U ovim pričama svi oni koji imaju magijsku moć ne dobijaju je od duhova. Ona je u njima urođena osobina. I zapravo, čitav smisao ovih priča i jeste smisao nekog drugog, mogućeg svijeta. One se dešavaju u luckastom, neobičnom i fantastičnom svijetu stvorenom u živoj mašti autorke. I tako ovaj svijet mašte ima svoj sopstveni bankarski sistem, novine, poštu, škole, poslove i ostalo. Hari tako postaje šampion u izmišljenom sportu koji je igra pomoću štapova od metli i koji je isto tako popularan u svijetu mašte, kao što je fudbal popularan u Americi. U ovom izmišljenom svijetu neki ljudi imaju natprirodne moći, baš kao što i u naučno – fantastičnim filmovima vanzemaljci imaju posebne moći. Kad govorimo o ovome, izgleda da mnogi ljudi uživaju u naučnoj fantastici i to Holivud koristi. Pored filma o Hariju Potteru, u decembru je bila i premijera filma „Gospodar prstenova“, a uskoro se očekuje i naredna verzija „Rata zvijezda“.

Kad govorimo o književnoj vrijednosti djela, pomenute priče, uključujući i Hari Potera, naglašavaju teme poput borbe između dobra i zla, nastojanja pojedinca da se suprotstavi navali zlih i razvoja likova i njihove hrabrosti, a i teme o pravdi i milosrđu.

U čemu se, dakle, krije opasnost? Da bismo to mogli da razumijemo treba da pogledamo šta nam Bog govori o vraćanju i čarolijama i zašto nam o tome govori.

Božja perspektiva

Počevši još od vremena starog Izrailja, Bog je stalno proklinjao vračare i vraćanje, kao i sve ono što je na bilo koji način bilo povezano sa okultnim. U 2. Mojsijevoj 22,18 Bog je dao jednostavno uputstvo: „Vještici ne daj da živi.“ I mada su u nekim istorijskim periodima ljudi zloupotrebljavali ovu zabranu osuđujući čak i nevine na smrt, u Bibliji nalazimo opravdani razlog za ovakav stav prema vračarima. Okultizam odvodi ljude od istinitog Boga i izlaže ih često prikrivenoj opasnosti od zlokobnog svijeta duhova.

U 5. Mojsijevoj 18,9-12. Bog kaže: „Kad uđeš u zemlju koju ti Gospod Bog tvoj daje, ne uči se činiti gadna djela onih naroda. Neka se ne nađe u tebe koji bi vodio sina svojega ili kćer svoju kroz oganj, ni vračar, ni koji gata po zvezdama, ni koji gata po pticama, ni uročnik, ni bajač, ni koji se dogovara sa zlijem duhovima, ni opsjenar, ni koji pita mrtve. Jer je gad pred Gospodom ko god tako čini, i za takve gadove tjera te narode Gospod Bog tvoj ispred tebe.“

Ako bolje pogledamo značenje jevrejske riječi „toebah“ prevedene kao „gad“, možemo bolje da razumijemo dubinu božanskog gnušanja prema navedenim običajima. U rječniku Starog zavjeta nalazimo da riječ „toebah“ znači „gnušanje“, „gađenje“, „mrzost“. Ova riječ označava nešto ili nekoga ko je jedinstven u smislu da je opasan, zlokoban i odvratn drugima. Kad god se povezuje sa Bogom ova riječ označava stvari, postupke, odnose i osobine koje su Mu odvratne jer su suprotne Njegovoj prirodi. Stvari povezane sa mrtvima i idolopoklonstvo gadne su Bogu. Ljudi koji imaju ove navike odvratni su Bogu. Ova riječ najčešće je upotrebljavana da objasni ponašanje paganskih naroda.

U suštini, okultizam i ono što se sa tim povezuje, predstavljaju način života koji je u suprotnosti sa pravednim karakterom koji Bog očekuje od svojih slugu. Oni koji traže Boga trebali bi da ga stave na prvo mjesto u njihovim životima. Prva zapovest dekaloga zahtjeva vjernost Bogu: „Ja sam Gospod Bog tvoj, koji sam te izveo iz zemlje Misirske, iz doma ropskoga. Nemoj imati bogova drugih do mene.“ (5. Mojsijeva 5,6-7).

Bog naravno, ima moć da ispravi pogreške, sudi ljudima i bezuslovno ponudi vječni život. Ali, ono što okultno nudi u suprotnosti je sa onim što Bog želi da nam da.

Neki smatraju da je vraćanje „stvarno“ i da posjeduje svojevrsnu moć. Zašto je ne bismo koristili za dobre stvari? Bog je davno odgovorio na ovo pitanje: „Jer ti narodi koje ćeš naslijediti, slušaju gatare i vračare; a tebi to ne dopušta Gospod Bog tvoj“ (5. Mojsijeva 18,14). Bog je otkrio drugačije, bolje puteve onima koji ga slijede. Biblija kaže da svako bavljenje vraćanjem spada u „tjelesna djela“, da je to jedan od načina na koje zlo razdvaja ljude od spoznaje o Bogu (Galatima 5, 17-20).

Bavljenje vraćanjem je zapravo poseban vid napada na Boga. To je otvoreno prkošenje Bogu. Kao što je rečeno: „Jer je neposlušnost kao grijeh i nepokornost kao sujevjerje i idolopoklonstvo“ (1. Samuilova 15,23). Svaki dodir sa okultnim ljuti Boga (2. Dnevnika 33,6).

Posebno upečatljiv primjer možemo da vidimo u životu starozavjetnog Izrailjskog cara Saula, u 1. Samuilovoj, 28. poglavlju. Kada se suočio sa filistejskom vojskom, Saul je odlučio da za savjet pita vračaru (7. stih), onu za koju se mislilo da je u njoj vračarski duh i da ima moć da komunicira sa mrtvima. On je zamolio ženu da mu prizove umrlog proroka Samuila i u toj seansi natprirodna komunikacija sa svijetom duhova zaista se i odigrala. Pa ipak lanac događaja koji su se odigrali bio je poguban za Saula i u bitki koja je slijedila „pogibe Saul i tri sina njegova i sva čeljad njegova pogiboše zajedno“ (1. Dnevnika 10,6).

Koji je bio razlog Saulove smrti? „I tako pogibe Saul za bezakonje svoje, koje učini Gospodu što ne sluša riječi Gospodnje i što traži da pita duh vračarski, a ne pita Gospoda ; zato ga ubi, i prenese carstvo na Davida sina Jesejeva“ (1. Dnevnika 10, 13-14).

Bog očigledno nije bio zadovoljan Saulovim ulaženjem u prevarni svijet okultizma.

Iza magije

Jedno od pitanja koje često postavljaju je da li je u spomenutom pojavljivanju proroka Samuila to zaista bio on. Biblija stalno ponavlja da se mrtvi nalaze u stanju nesvesnog sna (3. Mojsijeva 9, 5.10; Danilo 12,2; 1. Korinćanima 11,30; 2. Petrova 3,4). To znači da ne postoje bića koja nazivamo duhovima mrtvih koji i dalje lutaju zemljom. Ali, takođe je sigurno i da postoje duhovna bića koja se mogu pojavljivati kao duhovi. Biblija ih naziva nečistim duhovima ili demonima. To su pali anđeli, duhovna bića koja su se pobunila protiv Boga predvođeni arhidemonom, sotonom ili đavolom. Kao što smo vidjeli medijumi su osobe koje konsultuju duhove. Da li su to duhovi umrlih? Ne. Vidjeli smo da nema svjesnoga stanja poslije smrti. Razmislite i o sledećem: zašto bi Bog kažnjavao smrću one koji su komunicirali sa mrtvim prijateljima i rođacima da je to zaista bilo moguće? Jedan poznavalac je objasnio: „Razlog za uvođenje smrtno kazne onima koji su dozivali mrtve bio je taj što su to bili duhovi zlih, palih anđela u liku umrlih. Teško da bi Bog uveo smrtnu kaznu za komunikaciju sa mrtvima, duhovima onih koje smo voljeli, da je takva vrsta komunikacije bila moguća. Bog ne bi imao nikakvih opravdanih moralnih razloga da zabrani, pod smrtnom pretnjom, ljudsku želju da komunicira sa voljenima koji su umrli. Problem je što takva komunikacija nije moguća, što su mrtvi u nesvijesnom stanju i ne mogu da komuniciraju sa živima. Svaka vrsta komunikacije koja se odvija nije sa duhovima umrlih, već sa zlim duhovima“.

Isto je kad govorimo o bilo kojoj drugoj vrsti bavljenja okultnim. Ako neko može da pokrene neki predmet snagom svoje volje i neke unutrašnje moći, zašto bi bio kažnjen smrću ako tu moć koristi? Takva moć mogla bi da se upotrebi u dobre svrhe, baš kao kad koristimo mišiće da bismo nekome pomogli. Da možemo da letimo poput Supermena snagom svoje volje, zašto bi bio grijeh da to radimo? Pravi odgovor je da takve stvari nisu moguće ljudima i da u slučaju kad želimo da ih izvedemo moramo da tražimo pomoć od demona, bilo da smo toga svjesni ili ne. Neke vračare danas se bave „crnom magijom“. Oni su zapravo satanisti koji znaju da njihova moć dolazi od demona. Postoji i „bijela magija“ i oni koji se njome bave smatraju da njihova moć dolazi iz njih samih ili od „pozitivnih duhovnih snaga“ uključujući sile prirode. Međutim, većina njih se samo pretvara. I u ovom slučaju, svaka natprirodna sila koju pokazuju demonskog je porijekla. Zato su sve vještice trebalo da budu kažnjene smrtnom kaznom po Božjem zakonu. Biblija nam otkriva da je sve to loše i da sve podrazumjeva komunikaciju sa demonima.

U suštini, prava pokretačka snaga iza svake vrste bavljenja okultnim je Sotona, taj zli, pali anđeo koji vara ljudski rod od samog početka (Otkrivenje 12,9). Pitanje koje treba da postavimo je: čijoj moći i autoritetu ćemo da podvrgnemo sebe – đavolskoj ili Božjoj?

Stvarna opasnost

Vratimo se Hari Poteru. Kao što smo već spomenuli, on i njegovi drugovi samo prividno podsećaju na prave vještice, crne ili bijele magove. Zapravo, ono što je najprije pogrešno u ovim pričama je pogrešno prikazivanje zamišljenog svijeta kao svijeta čarolija. I, i čemu je tu opasnost?

Jedan od problema koji se odmah nameće je da veštice u priči uče kako da bacaju čini, kako se baje, pravi čarobni napitak, mađija... I mada je sve ovo predstavljeno kao nešto što funkcioniše na potpuno drugačiji način od pravog vraćanja i mada će svaki zreli čitalac prepoznati da je sve to moguće jedino zato što se odvija u totalno zamišljenom svijetu mašte – ipak, preveliko veličanje takvih stvari iz svijeta mašte može da se prenese i na našu stvarnost.

Ako nismo dovoljno pažljivi možemo da budemo uvučeni u upražnjavanje ovakvih stvari u našoj svakodnevnici. Ovo je posebno istinito ako govorimo o mlađoj deci koja teško mogu da razluče fantaziju od realnog. Čak su i ona starija deca sklona potpadanju pod takav uticaj.

Bez svake sumnje, neka deca, pod uticajem ovih fantastičnih priča biće uvučena u bavljenje okultizmom. Možda će neki nevini obožavaoci Harija Potera podleći mišljenju da je vraćanje „otmena“ stvar i kasnije poželiti da postanu bijeli magovi ili da se pridruže nekoj grupi. Oni će, naravno, uskoro otkriti da sve što se tamo događa ne liči na ovo što je prikazano u pričama, ali će tada već duboko zagaziti u sve to.

Neka djeca, koja su konstantno čitala priče sa fantastičnim sadržajem, mogu da povjeruju da i ona treba da pronađu sopstvenu „snagu unutar njih samih“ i da počnu da nesvjesno opšte sa demonima.

I mada niko ne želi da pokvari dječije učešće u aktivnostima koje su popularne i zabavne, kao roditelji treba da imamo hrabrosti da pravilno usmjeravamo svoju djecu, čak i ako će to da podrazumeva suprotstavljanje opšteprihvaćenom mišljenju u datom trenutku. Kada govorimo o emocionalnom, intelektualnom i duhovnom dobru naše djece imamo Bogom danu obavezu da im pomognemo da ne zastrane.

Bog je roditeljima dao obavezu da uče svoju djecu Njegovoj volji. Zato roditelji moraju da upozore svoju djecu na laži i prevare okultizma.

Mada ovdje leži jedna od najvećih opasnosti. Mnogi roditelji su toliko posvećeni Bogu da i sami vjeruju da je moguće da ljudi imaju natprirodnu moć koja dolazi iz njihovog sopstvenog uma. Oni ne razumiju da je takva moć demonske prirode. Kako, dakle, možemo da očekujemo da će oni upozoriti svoju djecu na opasnosti odlaženja u spiritizam.

Pored roditelja, mnogi drugi koji mogu da imaju uticaj na djecu: učitelji, roditelji njihovih prijatelja, poznate ličnosti i ostali, djeluju zbunjujuće. I kao žrtve i kao učesnici u procesu odvajanja od Boga u našem društvu mnogi samo ovjekovećuju greške. I kako vrijeme prolazi sve više i više naše djece počinje da eksperimentiše sa svijetom spiritizma.

Ako nikada niste shvatili stvarnu moć koja se krije iza okultnog, važno je da proučavate Božju riječ koja to pokazuje. Božja riječ otkriva istinu.

Ako već imamo mogućnost da biramo između dva velika sistema vrijednosti koje nam svijet nudi - Božjeg i sotoninog, zašto ne bismo izabrali onaj koji našoj djeci nudi najveću nagradu. Zašto ne bismo izabrali onaj koji nas i našu djecu vodi vječnom životu.

Zar vaša djeca ne zaslužuju najbolje?
